



נשא (256)

ויכניס אל לבו שלהשי"ת יש יד גדולה, והוא נמצא עתה בתהליך ארוך ארוך, וכדי להבין את הקורות אותו צריך לפעמים להמתין בסבלנות רבה עד לסיומו של התהליך, ייקל עליו לסבול את הדברים כבר בתחילת הדרך. וזהו היד הגדולה של השי"ת, אשר עשה במצרים, כיון שרק כאשר היו על הים, וראו את נקמת ה' בקלגסים המצריים שהרעו להם כל כך, וכל אחד משונאיהם קיבל בדיוק את המגיע לו, או אז נפקחו עיניהם של ישראל וראו את היד הגדולה, ושרו את שירת הים. צריך לזכור שבאמצעו של התהליך, קשה מאוד לראות מה יקרה בסופו, וחובה עלינו להמתין עד שירחם האלוקים ונוכל לחזות בידו הגדולה.

רב זילברשטיין שליט"א בספרו "ברכי נפשי"

נחיצות ניצול כל רגע בחיים

וְהַיְמִים הָרִאשׁוֹנִים יִפְּלוּ (ו.יב)

לא הנזירות תיפול כי אם הימים (האלשיך הקדוש). דברי האלשיך הקדוש צריכים תלמוד, וכי אם הנזירות נפסלה, הימים נעשים בטלים? יש לומר כאן משמיענו האלשיך הקדוש, את נחיצות ניצול כל רגע בחיינו, שאם הנזירות הראשונה נופלת, לא רק היא נופלת, אלא גם הימים שמנו לה, מאחר שלפי דרגתוהימים מהאחדים עם נזירותו, א"כ כשהנזירות בטלה איבד כביכול גם את הימים. יסוד זה על האדם לשנן כל ימי חייו. שכן התביעה על אי ניצול הזמן, הינה התביעה הגדולה ביותר מכל המכשולות, שכן כשאדם נכשל ונפל ייתבע על כך, אבל כשהוא מבזבז את זמנו ולא מנצלו כראוי, הרי זה חסרון שאינו יכול להמנות, שהרי לוקח הוא הדבר היקר ביותר, הזמן, בו ניתן לרכוש בכל רגע ורגע עושר רוחני אין סופי ומכלהו לריק. **דוד המלך מבקש: "שבתי בבית ה' כל ימי חיי" (תהלים כו.ד), רגילים לשים דגש על "שבתי בבית ה'", ולא שמים לב לסוף הבקשה "כל ימי חיי", שכל עיתותי ומצביי ינוצלו ל"שבתי בבית ה'".**

ספר "לתתן עליון"

פֶּה תְּבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמֹר לָהֶם (ו.כג)

מה המקור לנוסח הברכת הכהנים:....וצונו לברך את עמו ישראל באהבה, מהיכי תיתי שתהיה הברכה באהבה? והנה **במ"א ובבאר היטב** (או"ח סי' קכה) הביאו מקור על פי הזוהר הקדוש האומר כי כל כהן דלא רחים, לא ישא את כפיו. ברם יש להבין העניין זה גופא, מדוע נקבע שכהן שאינו רחום ואוהב לא יברך? אומר רבי ירוחם **"דעת תורה"**: הנה ביאר רש"י במקום: אמור, מלא, לא בחיפזון ובכהילות אלא בכונה ובלב שלם. ובאמת א"א לקיים תנאים אלו ולברך בלא חיפזון

כָּל הַפֶּה לְעֵבֶד עֲבֹדָת עֲבֹדָה (ד. מז)

ופרשי"י: הוא השיר במצלתים וכנורות שהיא עבודה לעבודה אחרת. (ערכין יא.)

וביתר ביאור מבואר ענין זה **ברכינו בחיי**, דהנה האדם מחוייב להיות שמח במצוות כשיעשה אותן או יראה אחרים עושין, כי השמחה במעשה המצוות היא מצוה בפני עצמה, וכשם שהמצוה עבודה להשי"ת, כך השמחה על המצוה נקראת עבודה, וכן כתיב (כי תבוא כל. מז): **"תחת אשר לא עבדת את ד' אלקיך בשמחה"**, והוא שכתוב (תהלים ק.ב) **"עבדו את ד' בשמחה"**, והיינו כי השמחה היא שלימות העבודה, ועל כן היתה ענין השיר במקדש ובמשכן בשיר הפה והכלי, שהוא מביא נפש האדם לדרך השמחה, וזהו ביאור דברי חז"ל שדרשו על הפסוק לעבוד עבודת עבודה, איזו עבודה לעבודה, הוי אומר זה השיר, כי היו הלויים מוזהרין ומצוין לשורר ולעורר השמחה על מצוות הקרבן, כדי להיות מעשה המצוה בשמחה עכ"ל.

ספר "להתעורר באהבתך"

ובגודל מעלת תפארת שירת הלויים ראוי לציין מה שכתב בספר **"שלטי הגיבורים"** (פרק י"ג): דעו כי הד' אלפים לויים משוררים (דברי הימים א', כג, ה) והחוצצרות וכל כלי הניגון אשר אמר הכתוב, נתנו קול נעים גם יחד, ולא נעשה כן בכל מלכי הגויים מבריאית העולם ועד חינוך הבית, וגם אחרי כן לא תהיה אצל העמים זמרה כמות בלי ספק וכו'.

וַיִּדְבֹר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר (ה. יא)

למאמר, לדורות (מדרש). מה טעם דוקא פרשת סוטה נאמר: לאמר, לדורות? ברם מצינו בגמרא שבהיות בני ישראל במדבר הזמן מברר כל ספק של סוטה (יומא עה), ואם כן הרי במדבר לא היה צורך כלל להשקות אשה שוטה במים המאורים, ולא נאמרה איפוא פרשה זו אלא **ספר "מעיינה של תורה"**

עד מלאת הימים (ו.ה)

תמיד הקב"ה מגלה מיד את פשר הנהגותיו עם האדם, אבל מי שיש לו סבלנות להמתין **"עד מלאת הימים"**, יזכה בסופו של דבר לראות את היד הגדולה של השם יתברך. כך מסביר החפץ חיים את המושג שנאמר בשירת הים: **"וירא ישראל את היד הגדולה וכו'"**. והפירוש הוא, שלפעמים עוברים על האדם אירועים מאירועים שונים, והוא אינו מבין את ה'הגיון' שבהתרחשויות הללו, ואם היו שואלים אותו כיצד לנהוג, הוא היה אומר אחרת. אבל לכשיידע אותו אדם

שבסופו של דבר תימס קרירותו והוא יחזור להיות כפי שהיה קודם חטאו. **ספר "אדרבה תן בלבנו"**

הלכה: חומר איסור ביטול תורה

כתב השו"ע (וי"ד סי רמ"ו סכ"ה): כל שאפשר לו לעסוק בתורה ואינו עוסק, או שקרא ושנה ופירש להבלי העולם והניח תלמודו וזנחו, הרי זה בכלל כי דבר ה' בזה. כתב הפסקים ותשובות (אות ס): ואין זה דווקא במי שאינו עוסק כלל בתורה, אלא על כל שעה ושעה שיכול לעסוק בתורה ואינו עוסק, יש לו לחוש פן הוא ח"ו בכלל כי דבר ה' בזה, אלא שהמתבטל יום שלם הרי הוא מבטל כל המצוה של תלמוד תורה, והמתבטל שעה אחת אינו נחשב למבטל עשה אלא ביטול תורה.

פתגם: הערכה הנה השוואה בין המצוי לרצוי

ספר "שמחלה"

חקירה: עדות ממון

תכליתו להציל את ממון התובע, או להפריש הנתבע מאיסור גזל. (קובץ ביאורים גיטין כז: שניהם יחד)

ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: מנהג קראקא

עני נצרך קיבל מאחד העשירים סכום כסף בהלוואה. כאשר בא לפרוע את חובו, חזר ולווה מאת העשיר אותו הסכום שפרע. וכן עשה שבע פעמים. כאשר ניסה לבקש אותה הלוואה בפעם השמינית, סירב העשיר ולא נתן. מה יום מיומיים, שאל העני בתמיהה, שוב אינך נותן בי אימון? אני נוהג כמנהג קראקא, השיב העשיר. בקהילת קראקא נוהגים, שלאחר ההקפה השביעית אין אומרים, **ספר "חד וחלק" חלק ג' (דף קב)** תתנו.

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, מאיר בן גבי זווירה, מוריס משה בן מרי מרים, ששא בנימין בין קארין מרים ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, חיים אהרן לייב בן רבקה, שמחה ג'וזת בת אליו, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, פייגא אולגה בת ברנה, יוסף בן מייכה, רבקה בת ליזה, רישירד שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, יעקב בן אסתר, דוד בן מרים, יעל בת כמנונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, רפואה שלימה ולידה קלה לרבקה בת שרה, יעל רייזל בת מרטין היימה שמחה. זרע של קיימא לחניאל בן מלכה ורות אוריליה שמחה בת מרים. זיווג הגון לאלודי רחל מלכה בת חשמה. לעילוי נשמת: ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה.

ובהילות ובכוונה ולב שלם, אלא אם כן מברכים את הברכה באהבה. **רב רובין זצ"ל בספרו "שנים מקרא"**

נשיאת פנים לישראל

ישא ה' פָּנָיו אֵלַיך (ו.כו.)

כתוב בגמרא, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה, מדוע אתה נושא פנים לישראל, אמר להם, וכי לא אשא פנים לישראל שכתבתי להם בתורה "ואכלת ושבעת וברכת", והם מדקדקים על עצמם עד כזית עד בכיזה (ברכות כ) ביאר החתם סופר: אדם המקבל את כל הבא עליו, אות וסימן הוא, שהוא מכיר ויודע שה' הוא טוב וכל מאן דעביד לטב עביד, וגם הרעה מטרה טובה היא. וכמו כן אות הוא שמכיר את עצמו שחטא וכל הקורות הבאות עליו הם לכפר לו על חטאיו. אדם כזה שאין מחזיק טיבותא לנפשיה, אין הקב"ה מדקדק עמו על מעשיו, כמו שדרשו חז"ל (שה"ש ח. ה) על הפסוק "אחות לנו קטנה, מה קטן אין מדקדקין על מעשיו כך ישראל כל מה שהם מלכלכין כל ימות השנה בעוונותיהן בא יום הכיפורים ומכפר להם. זה שאמר הקב"ה למלאכי השרת, מכיון שהם מדקדקין לברך ולהודות אפילו על כזית, ואפילו שאין אני נותן אלא דבר מועט, מכירים בטובה, ומודים על כל צעד ושעל, והכל הוא חסד עליון, מידה כנגד מידה אני נושא להם פנים. מכאן נלמד את החשיבות הנעלה בהודאה לה', כאשר מודים על כל פרט מהחיים מגדילים את ההכרה שאין עוד מלבדו והוא ורק הוא עושה ויעשה את הכל, אז זוכים להארת פנים ממנו יתברך שאין דבר יותר טוב מזה.

ספר "אוצרות התורה"

מוסר: אהבת הרחוקים

האדמו"ר מויזניץ ידוע היה באהבת ישראל שבו, שכוונה גם כלפי יהודים שאינם שומרי מצוות. מהי הסיבה לאהבה זו? נשאל, האם יש סיבה לאהוב יהודי פורק עול? נענה הרבי ואמר: מוטב לי לתת בעולם הבא דין וחשבון על אהבת חנינם ולא על שינאת חנינם. בספר "עולמו של אבא" מובא בשמו: גם יהודי שהתרחק מאמונת ישראל יש לקבלו בחמימות ובאהבה, כי סופו של דבר יחזור בתשובה. משל למה הדבר דומה? נהר גדול שוטף וקוצף ואינו סובל שום חפץ או חומר שאינו שייך לו. אם יפול לתוכו עץ, גוף אדם או בהמה הוא יטלטלו בתוכו כמה ימים ובסופו של דבר יפלטו אל החוף. יוצאת מן הכלל היא חתיכת קרח. כאשר קרח ינתן בתוך הנהר, גם כאשר מדובר בקרחון ענק ממדים, לעולם לא יוציא אותו הנהר החוצה, הוא ילטף אותו ויחזור וילטף, אפילו אלף פעמים עד שימס ויעשה חלק בלתי נפרד ממנו. זאת משום שהמים יודעים שהקרח הוא אח שלהם, אמנם, בעקבות תנאי מזג האוויר התקרש ונעשה קרח, אך אח לעולם נותר אח. כן הדבר גם לגבי נפשו של יהודי, יהודי שהתרחק מן היהדות ונעשה 'קרח', יש ללטף אותו ולקרב אותו בחמימות, עד

יוסף גרמון כולל עקס לע בען
לכל עניני הדף נא לפנות במייל ל:
germon73@hotmail.fr
ניתן למצוא את העלון
www.kollel-aixlesbains.fr